

ΟΙ ΜΗΕΛΛΑΔΕΣ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

(ἀντὶ καταποτίων Πίγκ)

Τῷ φίλῳ κ. Ν. Σαρσάφῃ

ΜΙΑ ὠμορφοῦλα παπαδιά,
 δὲν τῆς δίνει ὁ θεὸς παιδιά,
 καὶ πικρὸς καῦμὸς τῆς μένει—
 κάνει κούρες τακτικά,
 κάνει ξόρκια μαγικά,
 μὰ τοῦ κάκου ἢ καῦμένη!

Ντρέπεται καὶ τὸν παπᾶ....
 Τί νὰ γίνη; ποῦ νὰ πᾶ
 νὰ κλαυθῆ γιὰ τ' ἄδικό της;
 Μὰ ἐκεῖ ποῦ ἡ συλλοή
 Τήνε δέρνει.... ἓνα πρωτὶ
 νὰ σου ἐμπρός της ὁ Δεσπότης!

— Δέσποτά μου, τὸ καὶ τὸ....
 τί ὀργὴ Θεοῦ εἶν' αὐτό!
 Θά με φάη ἢ λαχτάρα!..
 Τὴ λυπήθη τὴ φτωχὴ,
 τῆς περνάει μιὰ εὐχὴ
 καὶ τῆς λύνει τὴν κατάρρα!..

Μ' ἀπὸ τότες — τί κακὸ
 ποῦ τοῦ ἤρθε ξαφνικό! —
 ἤρ' ὁ δόλιος τὸν μελᾶ του...
 Τρέχουν ὅλες σαστικές,
 παπαδιές καὶ λαϊκές.
 νὰ τοὺς 'πῆ τὰ πάτερμά του!..

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ

Ἡ ἀπάντησις τοῦ μικροῦ

Ἡ μαμά. — Γιατί, παιδί μου, δὲν ἐστάθης νὰ σὲ φιλήσῃ ὁ κύριος
 ποῦ σ' ἀγαπᾷ;

Ὁ μικρός. — Ἐγὼ ντρέπομαι, μαμά... Ἄς τὸν φιλοῦσες μόνη
 σου...